

EUCCHARISTIE

NEPATŘÍ JEN

DO KOSTELA

Eucharistie rozhodně nepatří jen do kostela: celý náš život má být eucharistií. Učíme se ji slavit každý okamžik svého života, všude tam, kam nás Pán postavil. A slavení, které se děje uprostřed všednodennosti, je stejně důležité jako to v kostele: je jeho ovocem, jeho prodloužením.

Člověku by nic neprospělo být denně na mši svaté nebo i na dvou mších, kdyby se proto nepodobal více Kristu, kdyby nerostl v lásce. Byl by jen polykačem hostií! Jak to říkal Jan Zlatoústý: „Tys pil krev Páně, a nerozpoznáváš svého bratra...“

Kolik křesťanů bylo za totality ve vězení! Léta nebyli na mši svaté, ale jejich život byl možná více eucharistií než život nás venku, kteří jsme v kostele byli denně. Slavit eucharistii znamená žít „skrze Něho, s Ním a v Něm“ pro druhé.

Zpracováno podle knihy Vojtěch Kodeta: *Učednictví*, kterou vydalo Karmelitánské nakladatelství.

LÁSKA SE TOUŽÍ SJEDNOTIT S MILOVANÝM

Touha lásky proniknout a sjednotit se s milovaným tak, že nás nic nerozděluje, se v lidském vztahu nikdy beze zbytku nenaplní. Bůh by rád splnil náš sen už tady na zemi, a proto nám dává sám sebe jako pokrm a nápoj. V eucharistii je Pán nejen blízko nás, ale přímo do nás vchází. Stává se pramenem našeho života.

Jako se chléb a víno stávají částí našeho života tím, že je přijímáme, tak se s námi Ježíš v eucharistii sjednocuje a prostupuje celou naši bytost.

ZÁVIDÍME UČEDNÍKŮM

Možná někdy závidíme učedníkům, že žili v Ježíšově společnosti. Učedníci se domnívali, že o něm vědí vše a že už pro ně neexistuje nic tajemného. On ale znamenal mnohem víc, než byli schopni vnímat. My ale máme možnost poznávat ho lépe než oni. Setkáváme se s ním totiž ve skrytosti.

Zpracováno podle knihy W. Stinissena: *I dnes je den Boží*, kterou vydalo Karmelitánské nakladatelství.